

ղովականներուն: Ասոր վրայ Մուղնեցիի կուսակիցները անոր խորհուրդ կու տան անցնիլ Սկիւտար՝ ըսելով. «Գնա՛ ժամանակ մը շրջէ, մինչև տեսնենք ի՛նչ կը լինի»: Բայց և այնպէս անոնք բնաւ չեն յուսահատիր ու հակառակորդ կողմը յաղթահարելու համար գիւթութեանց ու կախարգութեանց կը դիմեն ու մինչև իսկ կը յանդգնին տարածայնել՝ թէ եղիազար մանկութեան ժամանակ տաճկըցած է, որպէսզի այս կերպով կարենան փրասել անոր անձին և ասպարէզէն քաշուելու ստիպել զայն:

Իսկ եղիազար ու Մարտիրոս վարդապետներ չաբունակ ժողովուրդի ուշադրութիւնը երուսաղէմի վրայ կը հրաւիրեն և կը պարսաւեն ու կը նշովեն զանոնք՝ որ բարձի թողի ըրած երուսաղէմի Ս. Տեղեաց խնդիրները և նոյն իսկ Ս. Յակոբի գոյութեան սպառնացող վտանգը, իրենց հակառակասէր կիրքերուն գոհացում տալու ետեւէ եղած են:

Եղիազար եռանդով ձեռք կ'առնէ երուսաղէմի խնդիրը, ստէպ կ'երթեկէ մեծ վէշիրի և գազասկէրներու գիւաններն ու պետութեան գլխաւոր աւագանիին մօտ ու դատ կը վարէ Կ. Պոլսոյ Յունաց պատրիարքին դէմ: Այս երթեկութեանց ատեն ուրիշ ազգայիններու հետ ամէն անգամ իրեն կ'ընկերակցնէ նաև Երեմիան, որ անբաժան էր իրմէ ու Մարտիրոս վարդապետէն ու անձնուէր աջակից մը եղած էր իրենց ու ինք կը խմբազրէր պէտք եղած թուղթերը: Յիշենք նաև՝ թէ Երեմիա Կիրակի և տօն օրերը կը բռնէր Ս. Էջմիածնի պնակը ու նոյն ատեն վերակացութիւն կ'ընէր Մահտեսի Ամբակումի սեպհական փուռին:

Մինչ եղիազար ու Մարտիրոս վարդապետներ երուսաղէմի համար ոգի ի բռին կ'աշխատէին, անդին Մուղնեցիի արբանեակները կը շարունակէին ամէն